21/07/2023

Εμείς ξέρουμε τι σημαίνει να χάσεις το σπίτι σου – Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη

/ Γνώμες

Εμείς ξέρουμε τι σημαίνει να χάσεις το σπίτι σου

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

Αυτές τις μέρες παρακολουθούμε ενεοί και εμβρόντητοι για άλλη μια φορά τα αδέλφια μας στην Ελλάδα να παλεύουν με τη φωτιά για να σώσουν τα σπίτια τους. Και πάλι άνθρωποι ξεσπιτώθηκαν. Και πάλι έχασαν από την πύρινη λαίλαπα τα σπίτια τους και τις περιουσίες τους, που είναι οι κόποι μιας ολάκερης ζωής.

Εμείς οι πρόσφυγες της Κύπρου τούς καταλαβαίνουμε και τους συμπονάμε, γιατί ξέρουμε τι σημαίνει κατακαλόκαιρα να τρέχεις να σωθείς...εμείς από τον Τούρκο και τα αδέλφια μας από τη φωτιά! Η φωτιά η παντάνασσα που προχωρά και δεν υπολογίζει τίποτα. Η δύναμή της τιτάνια, η μανία της ασυγκράτητη, ανεξέλεγκτη,

δαιμονική.

Εμείς οι πρόσφυγες της Κύπρου ξέρουμε τι θα πει να χάνεις το σπίτι σου. Το βιος σου. Περιουσίες που έγιναν με τον ιδρώτα παππούδων και προπάππων… Πιο πολύ, όμως, από το οικονομικό θέμα, που είναι μέγιστο, εκείνο που μας συνθλίβει είναι το συναισθηματικό δέσιμο με τη γη μας, το σπίτι μας, τη γειτονιά μας… Τα ασήμαντα αλλά και τα σημαντικά πράγματα του σπιτιού σου, άμα τα χάσεις, φαντάζουν μεγαλειώδη, ασύγκριτα, μοναδικά!
Είναι μέσα στη φύση την ανθρώπινη να δενόμαστε με τα πράγματα και τα υλικά αγαθά μας. Το δέσιμο με το σπίτι και τα υπάρχοντά μας όλοι το καταλαβαίνουμε… Μόνο να σκεφτούμε τι θα περάσουν αυτοί οι άνθρωποι μέσα στο
καμίνι του καύσωνα, χωρίς τη δροσιά που σου παρέχει το σπιτικό σου, να τρέχεις σε άλλα σπίτια, να περιμένεις να σε αποζημειώσει η κυβέρνηση, να …να…

Πόσο τους νιώθουμε τους ανθρώπους αυτούς! Κι εμείς κατακαλόκαιρα τρέχαμε να σωθούμε από τους βομβαρδισμούς. Αφήσαμε τα σπίτια μας, γιατί μας είπαν ότι έρχονται οι Τούρκοι και δεν προλάβαμε να πάρουμε τίποτα. Κι άρχισε τότε η περιπλάνησή μας σε όλη την Κύπρο και σε όλο τον κόσμο…Ξεριζωμένοι και πλάνητες, κατά την μ. Κλαίρη Αγγελίδου, την ποιήτρια υπουργό.

Τους συμπονούμε ασφαλώς και τους καταλαβαίνουμε, αλλά η ενσυναίσθηση δεν φτάνει από μόνη της. Είμαστε έξω από τον χορό. Δεν είμαστε εμείς μέσα στη φωτιά. Εμείς είμαστε μέσα στη δροσιά του σπιτιού μας. Όπως μάς πονούσαν και οι άλλοι άνθρωποι εμάς, αλλά ήταν έξω από τον χορό…Ή εμείς που συμπονούσαμε τους αδελφούς μας από την επαρχία Κερύνειας που ξεσπιτώθηκαν πρώτοι και αντιμετώπισαν τη θηριωδία και τη κτηνωδία των βαρβάρων. Ήμασταν, όμως, στα καλά μας, μέσα στο σπίτι μας, την αυλή μας, τη δροσιά μας…

Η Παναγία μας να τους βοηθήσει να αντέξουν αυτή τη μεγάλη δοκιμασία. Ευτυχώς, που η Ελλάδα σήμερα είναι σε θέση να συντρέξει τους ανθρώπους της.

Σαν να ακούω τον παππού μας τον Παπαδιαμάντη να μας λέει, κουνώντας το κεφάλι του:
«Σαν να’ χαν ποτέ τελειωμό τα πάθια κι οι καημοί του κόσμου» από «Το μοιρολόγι της φώκιας»